

בסכום המתקרב למיליון לירות (הרוב ער-
בינות), לפני זמן מה נסגרה חברה זו,
והזכויות אין לחן ערך.

שחקנים הגבר הנשי ביותר

ג'ף ברידג'ס הוא בדרן מכובד ואהוד מאד
באנגליה. בשנת 1969 זכה לתואר "בדרן-
חשנה" מטעם מועדון ארטיסט. ב-1970 נב-
חר ל"אישיות הבימתית" של השנה, על-
ידי בחירי עולם השעשועים הבריטי. ב-
משך שנים ארוכות היה בעל אחד ממר-
עודני הלילה המכובדים ביותר של לונ-
דון, שעל אורחיו נמנים בני מישפחת המ-
לוכה, וכל השמנא והסלטא של האנשים
היפים בבריטניה. צ'ארלי צ'פלין, הנסיכה
מרגרט, פול סקופילד והמלך חוסיין נמנים
על מעריציו, והופעותיו בטלוויזיה, זוכות
לצפייה שאין דומה לה.

כל זאת, משום שג'ף מיטיב ללבוש שמ-
לות, ולהופיע כאשה לכל דבר, ולא סתם
אשה, אלא אפילו אשה נאה מאד, בעלת
רגליים חטובות, חמוקים משגעים וחיוך
מצודר. באנגליה הוא ממש מוסד בפני
עצמו, אם כי לא בשמו המקורי, אלא
כ"דני לאירו". בישראל יזכו להכיר אותו
בקרב, כאשר יוצג כאן סרטו הראשון
משחק החינים.

לאירו, בנה החמישי (במישפחה בת ששה
ילדים) של אחות רחמניה, אירית, שברחה
מן הבית בגיל 17 כדי להינשא לחייל,
התאלמנת כשהיה ג'ף בן 6. הוא לבש
לראשונה שימלה בתוכנית-בידור בה הש-
תתף כאשר שירת כמלח בצי הודמלכותה.

"הייתי לבוש בסדין לבן בלבד, תפקיד ה-
אשה לא הטרדי אותי במיוחד, הפריע לי
הכפור שבאולם," סיפר לאחר מכן.
דני להירו, לאחר שיתרוורו, ניסה להש-
תלב ולהופיע בכל מיני הקות-תיאטרון ובי-
הצגות-בידור ללא הצלחה ניכרת, עד ש-
נתקל באחד מחבריו מן הצי. זה, שזכר
את הופעתו כאשר עוטפת הסדין הציע לו
להחזיר ולנסות תחפושית של אשה, לבידור
הופעה שמה. דני הסכים, בטנאי שירשרה
לו להופיע בשמו האמיתי וזאת כדי שלא
יהיה ספק בכך שהוא אומנם גבר והתה-
ר שותה הוא מישחק בלבד, ולא עניין של
סטייה נפשית. החבר הסכים, אולם בערב
הבכורה נתקל דני בכרוזה שהודיעה על
הופעת "דני להירו". כששאל לפשר הדבר,
הסביר לו החבר: "בשימלת-ערב אתה
ניראה ארוך כמו רחוב שלם" (רו -
פירושו, רחוב בצרפתית).

מאותו רגע והלאה, הלכה הקריירה שלו
ושיגשגה. בין הצלחותיו הבולטות היו היר-
פעתו בתפקיד הראשי בודותו של צ'ארלי
בטלוויזיה הבריטית, ובתוכנית-בידור ש-
חוצגה במשך שנתיים רצופות בלונדון,
ומשכה קרוב למיליון וחצי צופים.

נסינות פיתוי. אל הקולנוע הגיע מ-
אחר יחסית (הוא כיום בן 45), בעיקר
משום שלא הסכים להופיע בתפקידי נשים.
מישחק המינים, בו הוא מגלם בדרן בריטי
שנאלץ להתחפש לאשה עם פרוץ מיל-
חמת-העולם השנייה, כדי להימלט מן הצבא

האנוריקאי

האוזל

המירוץ הגורלי (תל-אביב,
תל-אביב): "אז איפה איפה הם,
הגברים ההם?" שרים וחוררים

ושרים סרטים אמריקאים רבים, בזמן האחרון.
נעלם הגבר האמריקאי הברי, הגבר האופייני, גבה-
הקומה, השרירי, בעל המבט הבוטח והצדק המוחלט. ה-
גיבור האמריקאי, אוהב המרחבים והחופש, הפורטיני
מעט ביחסיו עם נשים, אך מלא הפעילות הנומית התו-
ססת, הגבר המכתוב לסביבה את תנאיו בכישרון טבעי,
ובשכל ישר. את הגבר הזה מבכה גם המירוץ הגורלי.
שמו המקורי - אחרון הגברים האמריקאים - הולם
יותר את כוונתו.

אלרוי, בנו הצעיר של מוזק ויסקי בעירה קטנטונת
בדרום ארצות-הברית, הוא האמריקאי הטחור הנדון ל-
כלייה. אביו יושב מדי כמה שנים בכלא, באשמת ייצור
ויסקי ללא רשיון, זכות שהחברות הגדולות בעלות הממון
וההשפעה רכשו אותה. הבן חולם להשיג את עצמאותו
בעזרת נחונותיו בכיורכי מכונות. אך עד מהרה הוא
נוכח לדעת כי המכונות איננה עוד הסוס. ולא מספיק
שיהיה מהיר, כשרוני ובעל שכל ישר, כדי להכתוב את
תנאיו בנזנול המודרני והממוכן.
אם כי לפעמים תופשים את מקום המרחבים צילומי

אלרוי ברידג'ס - אחרון הגברים

קלוז-אפס ענקיים, ללא סיבה, המסגירים את למונט ג'וני
סון כממאי בעל עבר טלוויזיוני, הרי יש פיצוי מלא באווי-
רה המשכונת של הסרט, ובעיקר במישחק המשובח של
שחקניו: ג'רלדין פיצג'רלד, ג'ס בריג'ס וליף אריקסון.

מקגאוורן, שנלחם בוואמפירים בסרט של
רומן (הערפדים) פולנסקי, מופיע כאן כי
במאי בריטי, חסיד הטיפה המרה, הנפול
קרוב לשדים השולטים בילדה (מקגאוורן מת
זמן קצר לאחר סיום הצילומים); אלן בור-
סטין מ"הצגת הקולנוע האחרונה" (שחקנית
המשגנה של העולם הזה 1973) היא אם
הנערה; מאקס פון סיירב הוא המכוור שבין
שני הכמרים; מגרשי האשדים.

יקרה קרת-רוח. לצד ותיקים ומגושים
אלה, מכיל הסרט שתי הפתעות. האחד,
גייסון מילר, המופיע כדמות המרכזית של
הכומר הישועי, הצעיר, הלוחם העיקרי ב-
שטין מילר אינו שחקן למעשה, אלא מחואי,
ואלוף העונה שלו הספיקו כבר לחיות
מוצאים על מרבית בימות העולם, כולל ב-
ישראל.

הפתעה גדולה יותר היא לינדה בלר,
נערה בת 14 המופיעה בתפקיד הראשי, ו-
מתייחסת אליו בקבורירות מדהים ובשלווה
גדולה יותר מכל המבוגרים הסובבים אותה.
"אולי זה משום שאיני מאמינה לסיפור"
אומרת לינדה, שהיא תלמידת תיכון חרוי,
צה, בעלת סיון מצומצם למדי בתפקידים
דרמטיים, ובלי ספק פיוסם בעל כוח פיסטי
רב ושקט נפשי עילאי.

את לינדה הרשימו לאור-הדווקא נושאי ה-
סרט, אלא הזוועות שצריכה היתה לסבול
תוך כדי הסרטתו. למשל, האיפור המורכב
שהותאם לה במשך שעות בכל יום וגרם
לה גירוי-יעור על הפנים, או עדשות ה-
מגע שהצניסו לעיניה ואשר צרבו אותם
עד כדי כך שהיתה זקוקה לסמי הרדמה
מקומיים. באחד המעמדים מקפאים את
הילדה כדי להכריח ממנה את השטן, והי-
מלים "הצילו" מצטיירות על בטנה החי-
שופה, שעה שצילמוה למעמדים אלה סבלה
כל-כך מן הקור, עד שבכל הפסקת צילום
היו צריכים לחמם את ידיה ואת רגליה
בבקבוקים חמים.

לינדה חזרה לשעוריי הרכיבה התביבים
עליה, אחרי ההסרטה כאילו לא קרת דבר.
צופי הקולנוע באמריקה אינם מסוגלים
לקבל את העניין בשלווה כזאת. הארונות
והרהיטים המעופפים לפני עיניהם בסרט,
הגוף שמסובב ראשו ב-180 מעלות לאחור
(אחת התכונות המזוהות את אלה שהשטן
השתלט על גופם), לשון-הגחש הנפלטת
מפיה של הילדה, כל אלה, גם אם אינם
משכנעים לגמרי את המבקרים המקצועיים,
מרתקים את קהל הצופים האמריקאי, וגור-
מים לו חווייה מיפלצתית שהפסיכולוגים
מרבית לעסוק בה היום על דפי העתונים
ובכל כלי התקשורת. ובנתיים, הסקנדלים
תופחים. כי ההפקה התייקרה עקב השערור-
ריות שהעלתה סביבה והסרט כבר עלה
למפיקיו כפליים ויותר מן המצופה.

האולפן שנסגר בפני הסופר בשלבים הי-
אחרונים של הצילומים, פיטוריהם של כמה
מחברי הצוות המקורי, והקפדנות המפור-
סמת של פרידקיין, אשר עמד בתוקף על
השגת כל האפקטים עד לפרטיהם האחר-
רונים, כל אלה הועילו רק לגרות את
סקרנות המוניים, וכך הצליח השטן להפוך
סוף סוף לכוכב-קומה.

לוותר על מקומו בתור. וחברת "וורנר" מזו-
מרת שירי רינה, מצפה לכך שכל שיאי
ה"סנדק" יישברו במהרה, וסופרת את המ-
צלצלים.

סיפור אמיתי? כל המהומה הונאת
מקורה בספר של ויליאם פיטר בלאטי ש-
היה רבי-מכר לפני כשנתיים באמריקה
"מגרש השדים". הסיפור על בתה של
כוכבת-קולנוע שהשטן חדר לגופה, ועל
מאמצייהם של שני כמרים ישועיים להוציא
משם. היה זה שילוב לא רגיל של הצלחה
מיסחרית, מעשיית מתח עם כל מיני פרי-
שנויות פילוסופיות, תיאולוגיות ופסיכו-
לוגיות הקשורות בעולם הדת והמיסטריון.
בלאטי שאב את השראתו ופרטים רבים מן
הסיפור מתוך פרשה אמיתית, הרשומה ב-
כתבי-העת הדתיים: פרשת גירוש רוחות
מנער בן 14, שקרתה במדינת מריילנד ב-
ארצות-הברית, בשנת 1949.

בערך באותה התקופה שבה הצליח ה-
ספר, זכה במאי הקולנוע ויליאם פרידקיין
לפרס אוסקר על "הקשר הצרפתי" וחיפש
נושא מסעיר עוד יותר לסרטו הבא. "מגרש
השדים" נראה כבחירה אידיאלית, מה
עוד שפרידקיין דרש בכל תוקף כי בלאטי
יהיה גם התסריטאי וגם שותף בהפקה. זאת,
כדי להבטיח שאותם נתונים אשר עזרו
לספר בהצלחתו, יישמרו גם בסרט.

נוסף לבלאטי, כינס פרידקיין סביבו אוסף
מרשים של שחקנים. לי ג' קוב מגלם
בסרט בלש יהודי משוגע לקולנוע; ג'ק

הנאצי שפלו לצרפת, מדגיש את עצם
היותו גבר בתהפושת ולא אשה. זאת, למר-
רות שהסצינות המשעשעות ביותר הן כי
מובן אלה שבהן לובש דני חצאית, וצריך
לעמוד בפני נסינות המיתוי של קולנוע
נאצי שתי, או בפני ליטופיהן ויודיהן של
כמה גימנוסטיטיות מפורדות.

"אמי לא רואה את הבגדים שלי, אלא
רק אותי," מציין דני בגאוונה ומסביר ש-
בתוך כל אירי טמון בדרן, ולכן מישפחתו,
לא זו בלבד שאינה רואה דופי במעשיו,
אלא אפילו מתגאה בהם.
ואם אמא מרשה, כנראה שהכל בסדר.

סרטים

הסרט המשחק ביותר

הסרט המגועיל, המפחיד המדובר והמצליח
ביותר (יכול זה בנשימה אחת) בארצות-
הברית היום, הוא סרט בשם "מגרש ה-
שדים". תוך כדי מהלכו, מפיצה נערה בת

ג'ף ברידג'ס בחיים
אמא מרשה

12 ביטויים מסמרי-שיער שכמותם לא ספג
הצלולואיד מעולם; היא טובלת בנחלי קיא
ירוק (מחליא); היא מאוננת עם צלב; מנסה
להתעלס עם שני כמרים ועם אמא, גם יחד;
רוצחת במאיי-קולנוע; עיניה יוצאות מחור
ריהן, פניה מכוסים בפצעים נוטפיי-מוגלה
ומגואלים בדם. כל התענוגות האלו בצבעים
טבעיים ובשחקנים חיים על הבד.

ובחוף: תורים ארוכים משתרכים לפני
קופות בתי-הקולנוע, בהם מוצג הסרט. רבי-
בות אנשים ממתנים בסבלנות ומוכנים
שלם עד 50 דולר, בשוק השחור, כדי
לצפות במחזה המלבב הנה, מנהלי האולמות
מצוידים במלאי גדול של אמצעי עזרה-
ראשונה לטיפול בנשים ובגברים המחל-
פים, מפעם לפעם בהצגה בהתקפות בחילה
המוניות, ובמקרי הלם. ישנם צופים רבים
הבורחים מן הקולנוע לפני סוף ההצגה,
אבל איש מן הממתנים בחוף אינו מוכן

ג'ף כנערת-מועדון
ליטופי קציץ נאצי

ג'ף בסרט

איך לעמוד בפני -